

Tanja Hannele
Ilmestys

Runoja Luonnon Voimasta

Ilmestys Sinä olit

Hiekan pyörre tuulessa

Virvatuli

Kare veden pinnalla

Paljon on pysyvää kauneutta

Mutta ylivertaista on hetkellinen

muistamme sen vain välähdyksinä

Perhosen siiveniskut

Yö on silta

kahden valon välillä

Sen tiheässä pimeässä

Unen hurma

Huolten paino

Valveen vaino

Rakastetun syli

Ken uskaltaa sen yli

Uida ilmassa
Lentää vedessä
Maata tulessa
Tulla maaksi

Rakkautesi ristiaallokossa
Ei mahdotonta
Mikään.

On aamun hetki herkin
Antaa sydämelle merkin

Päivä meidät panssaroi
Illan hämy sokeroi
Yössä sielu soi

Kenen kanssa aamun jaat
Kanssaan koet Onnen maat
Rakkauden saat

Usvan lailla lähestyit
vähitellen
vaaniskellen

Äkisti kiedoit tiheään hurmaan
Muuta en nähnyt
En halunnutkaan

Katosit
Sinä ajoituksen mestari

Lopun ikäni odotan
Usvaa

Tahtoi kauas

Toivoi pois

Yli vuorien

Vuoksi sydämen, ei kuorien

Tunsi selässään kutinaa

Siivet sai !

Matka onnellinen tulla mahtoi

Kysyt

mihin katosin

Pysyt

vaikka pakenin

Pelkäsin

Yksikin sana olisi halkaissut taivaan

Tulen hehku ihollasi
maalaa kauneimman kartan

Vuorta, joenuomaa jokaista
Pensaikkoa, aroa

Palvon huulteni sametilla

Viimeiseen kipinään
Hiilistä harmaimpaan asti

Ikiaikaiset luonnonvoimat ja -ilmiöt ovat innoittaneet Tanja Hannelen väkevän aistivoimaista runoutta. Sanat raastavat ja hellivät, niiden rytmi raivoaa ja rakastaa. Ihmissuhteiden kipupisteetkin peilautuvat luonnosta monin vertauskuvoin. Ilmestys viettelee väkevästi johtaen lukijan lumoavien alkuvoimien äärelle.

